

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден - номер четиридесет и четири

Jeff Pippenger

2026-02-10

Число четиридесет и четири

През 1844 г. учението за съботата на седмия ден бе разпечатано и след това подчертано пред сестра Уайт, когато тя погледна в ковчега на завета. Тя също така записа, че в последните дни учението за въплъщението притежаваше същия небесен акцент. Съботата на седмия ден представлява особената светлина от ковчега, когато започна прообразният Ден на умилоствението, а съботата на седмата година представлява особената светлина от ковчега, когато прообразният Ден на умилоствението достига своето заключение.

Учението за въплъщението е предобразено в последното свято събрание на Левит двадесет и трета глава; то е омегата на седмодневната събота, която е първото свято събрание в началото на Левит двадесет и трета глава. Първата събота представлява творческата сила на Бога, а последната събота представлява Неговата пресътворяваща сила. Първата събота е представена чрез числото „23“, а последната — чрез числото „252“.

Тези два символа са подпорите на книгата Левит, двадесет и трета глава, и те са също така подпорите на милеритската история. 1798 година беше изпълнението на 2 520-те години срещу северното царство Израил, а 2 300-те години се изпълниха на 22 октомври 1844 година. Когато сестра Уайт бе въведена в светилището и се взря в Десетте заповеди, тя предобразяваше Божия народ в последните дни, който следва Христос в Пресвятото място, когато Той завършва Своето дело на примирение. Изпитът на храма е изпитът да следваме Агнето, където и да отива То.

Това са онези, които не са се осквернили с жени; защото са девствени. Това са онези, които следват Агнеца, където и да отива. Те бяха изкупени измежду човеците, като първи плодове на Бога и на Агнеца. Откровение 14:4.

Сестра Уайт, като пророк, изобразяваше верните в началото, които чрез вяра влязоха в Пресвятото място, и по този начин тя даваше пример за верните в края, които чрез вяра влизат в Пресвятото място и след това вглеждат поглед в ковчега. Онова, което те виждат там осветено, е учението за въплъщението, завършването на единението. Те виждат двата покривни херувима, представляващи двете съботи на творението и пресътворението. Те виждат 252 от едната страна на ковчега и 23 от другата и разпознават, че в съгласие с творението и пресътворението 23 представлява брака на Божествеността с човечеството, а 252 виждат като символ на преобразяването на един човек в човек, съчетан с Божествеността.

Умилостивилището не биваше да бъде отмествано; следователно това, че Сестра Уайт погледна вътре, беше специално откровение, а пророчески илюстрацията се отнася повече за последните дни, отколкото за дните, в които тя живя. Чрез съзерцаване ние се променяме. Изпитът на храма е Христос, Който води Своя девствен народ в Своя храм, стъпка по стъпка. Пророческите истини представят стъпките по пътеката, която е осветена от вестта на Среднощния вик.

Милеристкият храм на четиридесет и шест години е една стъпка.

Човешкият храм на „23“ („мъж и жена ги сътвори“) е стъпало.

Христос, Който въздига Своя храм за три дни, е една стъпка.

Съкровищницата е храмът от Малахия.

Неемия очисти складохранилището от осквернението на Товия.

Именно в този храм първосвещеникът Хелкия откри писанията на Моисей по време на съживлението при цар Йосия.

Храмът, който Неемия очисти от осквернение, е същият храм, който Христос два пъти очисти от неговото „светотатствено осквернение“, както заявява сестра Уайт.

Ковчегът в съня на Милър беше една стъпка.

Щом Христос въведе Своите верни в Пресветото място, Той ги води — както е представено чрез сестра Уайт — към ковчега, повдига умилостивилището и им позволява да погледнат вътре. Когато погледнат вътре, те виждат, че и учението за възплъщението, и съботата на седмия ден са обвити в мек ореол. Ред по ред онези, които разпознават ученията, „обвити в меко сияние“, се присъединяват към сестра Уайт, като чрез вяра влизат в Пресветото място и надничат в ковчега.

Древните пророци говореха по-конкретно за последните дни, отколкото за дните, в които самите те живееха. Когато самите тези древни пророци станат част от свидетелството, те представляват Божия народ в последните дни, а Божият народ в последните дни са сто четиридесет и четирите хиляди. Сестра Уайт е може би най-важният древен пророк, защото всички нейни илюстрации представят алфа-историята на омега-историята на сто четиридесет и четирите хиляди. Всички пророци онагледяват Остатъка, но сестра Уайт също така представлява една начална история, която се изпълнява в заключителната история — до последната буква.

В алфа-основополагащата история, сестра Уайт във видение е отведена в Пресвятото място на небесното светилище. Веднъж там, умилостивилището върху ковчега на завета — седалище, което не трябваше да бъде отстранявано — бе повдигнато, за да може сестра Уайт да погледне вътре, където видя Десетте заповеди.

„В Пресветото място видях ковчег; отгоре и отстрани той беше от най-чисто злато. На всеки край на ковчега имаше по един прекрасен херувим, с разперени над него криле.

Лицата им бяха обърнати едно към друго и гледаха надолу. Между ангелите имаше златна кадилница. Над ковчега, където стояха ангелите, имаше извънредно ярка слава, която изглеждаше като престол, където обитаваше Бог. Исус стоеше до ковчега, и когато молитвите на светиите се възнасяха към Него, таманът в кадилницата димеше и Той възнасяше техните молитви към Своя Отец с дима на тамяна. В ковчега бяха златната стомна с манна, жезълът на Аарон, който бе разцъфнал, и каменните плочи, които се сгъваха заедно като книга. Исус ги отвори и видях Десетте заповеди, написани върху тях с Божия пръст. На едната плоча имаше четири, а на другата — шест. Четирите на първата плоча сияеха по-ярко от другите шест. Но четвъртата, заповедта за съботата, сияеше над всички тях; защото съботата беше отделена, за да се пази в чест на святото Божие име. Святата събота изглеждаше славна — ореол на слава я обкръжаваше отвсякъде. Видях, че заповедта за съботата не е била прикована на кръста. Ако беше, тогава и останалите девет заповеди биха били; и ние бихме били свободни да нарушаваме всички тях, както и да нарушаваме четвъртата. Видях, че Бог не е променил съботата, защото Той никога не се променя. Но папата я беше променил от седмия на първия ден на седмицата; защото той трябваше да промени времена и закони.“ Ранни писания, 32.

Учението за съботата на седмия ден беше алфа-учението в основополагащата история на милеритското движение, което започна като Филаделфийско милеритско движение, след това се преобрази в Лаодикийско милеритско движение през 1856 г., а после — в Лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден през 1863 г. Сестра Уайт също така посочва омега-учението в историята на последните дни, когато Лаодикийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди се преобразява във Филаделфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди. Светлините на алфа и омега са представени от учението за съботата на седмия ден и учението за възплъщението.

„Онези, които общуват с Бога, ходят в светлината на Слънцето на правдата. Те не безчестят своя Изкупител, като развъртават пътя си пред Бога. Небесна светлина ги озарява. Когато се приближават към края на историята на тази земя, тяхното познание за Христос и за пророчествата, отнасящи се до Него, значително се увеличава. Те имат безкрайна стойност в Божиите очи; защото са в единство с Неговия Син. За тях Божието слово е с превъзходна красота и прелест. Те виждат неговото значение. Истината им се разкрива. Учението за възплъщението е облечено в нежно сияние. Те виждат, че Писанието е ключът, който отключва всички тайни и разрешава всички трудности. Онези, които не са били склонни да приемат светлината и да ходят в светлината, няма да могат да разберат тайната на благочестието; но онези, които не са се поколебали да вземат кръста и да последват Исус, ще видят светлина в Божията светлина.“ The Southern Watchman, April 4, 1905.

„Учението за възплъщението“ се нарича също „тайната на благочестието“.

И без противоречие велика е тайната на благочестието: Бог се яви в плът, оправда се в Духа, видян бе от ангели, проповядван бе между езичниците, повярвано бе в Него в света, възнесен бе в слава. 1 Тимотей 3:16.

„Тайната“ е скрита до последното поколение, когато верните виждат, че учението за възплъщението е омегата на съботата на седмия ден.

Тайната, която е била скрита от векове и от родове, а сега бе явена на Неговите светии; на които Бог благоволи да извести какво е богатството на славата на тази тайна между езичниците, а именно: Христос във вас, надеждата на славата. Колосияни 1:26, 27.

Подобавя именно Колосияни 1:26 да говори за „тайна“, която „е била скрита“, но тази тайна „се явява“ в последните дни. Пророческата светлина се явява, когато пророчеството бъде разпечатано, както е представено в Даниил дванадесета глава, където в края на 1 260 дни, във времето на края, едно пророчество бива разпечатано. Пророчеството, което е било скрито през поколенията, бива разпечатано, и пророчеството е истината, която, когато бъде разпечатана, е „славата“, която се известява на езичниците при неделния закон. Тази тайна е Христос във вас, надеждата на славата, което се изпълнява в дните, когато затръбвява седмият ангел.

Но в дните, когато седмият ангел ще издаде гласа си, когато започне да затръбвява, тайната Божия ще се извърши, както Той благовести на Своите слуги, пророците. Откровение 10:7.

Напълно уместно е гласът на седмия ангел да е започнал да звучи в десетия ден на седмия месец, както е представено в Откровение 10:7. Седмият ангел е представен и като третото горко, а първите две горко бяха ислямът, като по този начин се дават две свидетелства, че третото горко е ислямът. Тайната Божия се завършва, когато тръбата на исляма звучи.

В историята на седмата тръба учението за възплъщението, което е тайната на Христос във вас, или съединението на Божественото с човешкото, както е представено от Христос, когато Той прие върху Себе Си човешка плът; кандидатите да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди ще бъдат изпитани дали притежават необходимото масло и вяра, за да влязат в Пресветото място. Ако се поколебаят, тъмнина ще падне върху тях; ако следват Агнето, където и да отива То, ще бъдат водени да погледнат в ковчега. В ковчега ще намерят учението за съботата на седмия ден и учението за възплъщението.

Колкото и значими да са тези две доктрини, това, върху което се съсредоточавам, не са светлините на алфата и омегата, а че пророчицата представи Божия народ като влизащ в небесното светилище и гледащ в ковчега на завета. Трябва да има момент в историята на сто четиридесет и четирите хиляди, през последните дни, когато сто четиридесет и четирите хиляди са въведени в Пресветото място, за да съзерцават отворения ковчег.

Ако притежавате вярата да повярвате, че пророците изобразяват Божия народ в последните дни, заедно с вярата, че сестра Уайт е била също тъй вдъхновена, във всяко отношение, както всеки друг пророк в Библията — тогава приложението, което току-що изложих, трябва да бъде прието за истинно. Сто четиридесет и четирите хиляди трябва да последват Христос, чрез вяра, в Пресвятото място, както сестра Уайт казва, че верните направили на 22 октомври 1844 г. Тогава се явиха две групи: онези, които отказаха да влязат чрез вяра, и

онези, които влязоха.

„Бях насочена назад към прогласяването на първото пришествие на Христос. Йоан бе изпратен в духа и силата на Илия, за да приготви пътя на Исус. Онези, които отхвърлиха свидетелството на Йоан, не се възползваха от ученията на Исус. Тяхното противопоставяне на вестта, която предсказваше Неговото идване, ги постави там, където не можеха лесно да приемат най-силното доказателство, че Той бе Месията. Сатана подтикна онези, които отхвърлиха вестта на Йоан, да отидат още по-далеч — да отхвърлят и разпнат Христос. Като сториха това, те се поставиха там, където не можеха да приемат благословението в деня на Петдесетница, което би ги научило на пътя към небесното светилище. Раздирането на храмовата завеса показва, че юдейските жертви и обреди вече няма да бъдат приемани. Великата Жертва бе принесена и бе приета, а Светият Дух, Който слезе в деня на Петдесетница, пренесе умовете на учениците от земното светилище към небесното, където Исус бе влязъл чрез собствената Си кръв, за да излее върху учениците Си благата на Своето умилоствение. Но юдеите бяха оставени в пълна тъмнина. Те изгубиха цялата светлина, която биха могли да имат относно плана на спасението, и продължаваха да се уповават на своите безполезни жертви и приноси. Небесното светилище бе заело мястото на земното, но те не знаеха за тази промяна. Ето защо не можеха да се възползват от Христовото ходатайство в Светото място.“

„Мнозина гледат с ужас на поведението на юдеите, като отхвърлиха и разпнаха Христос; и когато четат историята за Неговото позорно малтретиране, мислят, че Го обичат и не биха се отрекли от Него, както Петър, нито биха Го разпнали, както юдеите. Но Бог, Който изпитва сърцата на всички, е подложил на изпитание тази любов към Исус, която те са твърдели, че чувстват. Цялото небе наблюдаваше с най-дълбок интерес приемането на вестта на първия ангел. Но мнозина, които изповядваха, че обичат Исус, и които проливаха сълзи, когато четяха разказа за кръста, се присмиваха на благата вест за Неговото пришествие. Вместо да приемат вестта с радост, те я обявиха за заблуда. Те намразиха онези, които обичаха явяването Му, и ги изключиха от църквите. Онези, които отхвърлиха първата вест, не можеха да получат полза от втората; нито получиха полза и от среднощния вик, който трябваше да ги подготви да влязат с Исус чрез вярa в пресветото място на небесното светилище. И като отхвърлиха двете предишни вести, те така са помрачили разбирането си, че не могат да видят никаква светлина във вестта на третия ангел, която показва пътя към пресветото място. Видях, че както юдеите разпнаха Исус, така и номиналните църкви бяха разпнали тези вести и затова нямат никакво познание за пътя към пресветото място и не могат да получат полза от ходатайството на Исус там. Подобно на юдеите, които принасяха своите безполезни жертви, те отправят своите безполезни молитви към отделението, което Исус е напуснал; а Сатана, доволен от измамата, приема религиозен облик и насочва умовете на тези изповядващи християни към себе си, като действа със своята сила, със своите знамения и лъжливи чудеса, за да ги закрепят в своята примка.“ Ранни писания, 259–261.

Сестра Уайт посочва постепенното изпитание в историята на Йоан Кръстител и Христос, завършило с това, че юдеите изпаднаха в пълна тъмнина, за да илюстрира същата история

във времето на милеритите, което е алфа-историята на сестра Уайт — древната пророчица на последните дни. Изпитанието на живот и смърт в началото беше относно влизането в Пресветото място или отказа да се влезе в него. Отказът да се направи това доведе същата тъмнина върху бунтовниците в милеритската история, каквато беше дошла върху непокорните юдеи в историята на Христос.

Исус винаги онагледява края на дадено нещо с началото на дадено нещо; така че, когато сестра Уайт бе отведена в Пресветото място и съзерцаваше отворения ковчег във връзка с изпитанието от 22 октомври 1844 г., това показва, че сто четиридесет и четирите хиляди ще бъдат изпитани относно това дали ще последват Агнето в Пресветото място, или ще навлязат в съвършена вечна тъмнина. Този факт се основава на вяра, която разбира, че древните пророци онагледяват Божия народ от последните дни, когато самите те станат част от записаното свидетелство. Сестра Уайт онагледява и двата класа.

„Докато се намирах в това състояние на униние, сънувах сън, който остави дълбок отпечатък в ума ми. Сънувах, че виждам храм, към който се стичаха мнозина. Само онези, които намираха убежище в този храм, щяха да бъдат спасени, когато времето се затвори. Всички, които оставаха вън, щяха да бъдат изгубени завинаги. Множествата отвън, които вървяха по различните си пътища, се присмиваха и подиграваха на онези, които влизаха в храма, и им казваха, че този план за безопасност е коварна измама, че всъщност няма никаква опасност, от която да се пазят. Те дори хващаха някои, за да им попречат да побързат навътре зад стените.

„От страх да не бъда осмяна, сметнах за най-добре да почакам, докато множеството се разпръсне, или докато мога да вляза незабелязана от тях. Но вместо да намалеят, хората се увеличаваха и, страхувайки се да не закъснея, набързо напуснах дома си и си пробих път през тълпата. В тревогата си да стигна до храма не забелязвах и не обръщах внимание на множеството, което ме заобикаляше. Когато влязох в сградата, видях, че огромният храм се поддържаше от един необятен стълб и към него беше вързано агне — цялото обезобразено и кървящо. Ние, които присъствахме, сякаш знаехме, че това агне бе разкъсано и наранено заради нас. Всички, които влизаха в храма, трябваше да застанат пред него и да изповядат греховете си.

„Точно пред агнето имаше издигнати седалища, на които седеше една група, изглеждаща твърде щастлива. Небесната светлина сякаш озаряваше лицата им, и те славеха Бога и пееха песни на радостна благодарност, които звучаха като музиката на ангелите. Това бяха онези, които бяха дошли пред агнето, изповядали греховете си, получили прощение и сега очакваха с радостно упование някакво радостно събитие.“

„Дори след като бях влязла в сградата, ме обзе страх и чувство на срам, че трябва да се смиря пред тези хора. Но сякаш бях принудена да продължа напред и бавно си проправях път около стълба, за да се изправа пред Агнето, когато затръби тръба, храмът се разтнесе, от събраните светии се надигнаха възгласи на тържество, страховито сияние озари сградата, а после всичко потъна в непрогледен мрак. Щастливите хора бяха изчезнали заедно със сиянието и аз останах сама в безмълвния ужас на нощта. Събудих

се в душевна агония и едва можех да се убедя, че съм сънувала. Струваше ми се, че участта ми е определена, че Духът Господен ме е оставил и никога вече няма да се върне.

„Скоро след това имах друг сън. Струваше ми се, че седя в дълбоко отчаяние с лице, скрито в ръцете ми, и размишлявам така: Ако Исус беше на земята, бих отишла при Него, бих се хвърлила в нозете Му и бих Му разказала всичките си страдания. Той не би се отвърнал от мен, би се смилил над мен, и аз бих Го обичала и Му служила винаги. Тъкмо тогава вратата се отвори и влезе личност с прекрасен облик и лице. Той ме погледна със състрадание и каза: „Желаеш ли да видиш Исус? Той е тук и можеш да Го видиш, ако желаеш. Вземи всичко, което притежаваш, и ме последвай.““

„Чух това с неизразима радост и с готовност събрах всичките си малки притежания, всяка скъпа дреболия, и последвах моя водач. Той ме отведе до едно стръмно и на вид крехко стълбище. Когато започнах да се изкачвам по стъпалата, той ме предупреди да държа очите си устремени нагоре, за да не ми се завие свят и да падна. Мнозина други, които се изкачваха по стръмния възход, падаха, преди да достигнат върха.“

„Най-после достигнахме последното стъпало и застанахме пред една врата. Тук моят водач ме упъти да оставя всички неща, които бях донесла със себе си. Аз с радост ги положих; след това той отвори вратата и ми нареди да вляза. В един миг застанах пред Исус. Нямах как да се сбърка това прекрасно лице. Този израз на благост и величие не можеше да принадлежи на никой друг. Когато погледът Му се спря върху мен, веднага разбрах, че Той е запознат с всяко обстоятелство от живота ми и с всичките ми най-съкровени мисли и чувства.

„Опитах се да се скрия от Неговия поглед, чувствайки се неспособна да издържа Неговите проникателни очи, но Той се приближи с усмивка и, като положи ръката Си върху главата ми, каза: „Не бой се.“ Звукът на Неговия благ глас изпълни сърцето ми с щастие, каквото то никога преди не бе изпитвало. Бях твърде радостна, за да изрека дума, но, надвита от вълнение, паднах просната в нозете Му. Докато лежах там безпомощна, пред мен преминаваха картини на красота и слава и ми се струваше, че съм достигнала безопасността и мира на небето. Най-после силите ми се възвърнаха и аз се изправих. Любящите очи на Исус все още бяха вперени в мен и Неговата усмивка изпълваше душата ми с радост. Неговото присъствие ме изпълваше със свято благоговение и неизразима любов.“

„Тогава моят водач отвори вратата и двамата излязохме. Той ми каза отново да взема всички неща, които бях оставила отвън. След като направих това, ми подаде зелен шнур, стегнато навит. Нареди ми да го поставя близо до сърцето си, а когато пожелае да видя Исус, да го извадя от пазвата си и да го опъна докрай. Предупреди ме да не го оставям навит за какъвто и да е продължителен период, за да не би да се заплете и да стане трудно да бъде изправен. Поставих шнура близо до сърцето си и радостно слязох по тесните стълби, хвалейки Господа и казвайки на всички, които срещам, къде могат да намерят Исус. Този сън ми даде надежда. В ума ми зеленият шнур представляваше вярата, и красотата и простотата на упованието в Бога започнаха да озаряват душата

ми.“ Свидетелства, том 1, 27–29.

От края на лагерното събрание в Ексетър на 17 август до 22 октомври 1844 г. имаше шестдесет и шест дни. Тези шестдесет и шест дни представляват периода на прогласяването на Среднощния вик, и в контекста на притчата за десетте девици онези, които тогава прогласяваха вестта, представляват онези, които имаха масло, а онези, които тогава не прогласяваха вестта, нямаха масло.

В притчата бракът се състоя в началото на времето на забавянето. Законният брак бе сключен, а след това всички се прибраха по домовете си и чакаха, докато бащата на младоженеца реши дали е приемливо бракът да бъде довършен чрез съпружеско съвкупление. Неверност между първия брак и втората церемония в полунощ се считаше за прелюбодейство. Времето на забавянето се определяше от това, че бащата на младоженеца изчакваше да види какво ще се случи с невестата през известен период от време. Бременна ли е тя?

Когато бащата реши, че всичко е наред, започваше среднощното шествие, и то започваше през нощта, за да се избегне потискащата жегата през деня в Палестина. Поради тази причина от придружителките на невестата, девиците от притчата, се изискваше да имат собствените си светилници и запас от масло в готовност за среднощния вик, който известяваше, че шествието към брака е започнало, понеже то трябваше да се извърши през нощта. В Ексетър среднощният вик прозвуча и ти или имаше достатъчно масло, готово за шествието, или нямаше.

Когато напуснаха Ексетър с вестта, те онагледяваха един народ, който бе запечатан. Някои имаха достатъчно масло, за да влязат в брака на 22 октомври 1844 г., а някои нямаха. Тези шестдесет и шест дни представляват период от време, през който Божият народ е запечатан до затворената врата на неделния закон. Ако имаха необходимото количество масло, те чрез вяра влизаха в Пресвятото място. Сестра Уайт онагледя Божия народ, влизащ в Пресвятото място в последните дни, и в нейната алфа история с влизането чрез вяра в Пресвятото място бе свързан изпит на живот или смърт. В последните дни сто четиридесет и четирите хиляди ще бъдат изпитани дали ще влязат чрез вяра в Пресвятото място. Това отново е изпит на живот или смърт.

Ще продължим тези неща в следващата статия.

„При очистването на храма Исус възвестяваше Своята мисия като Месия и пристъпваше към делото Си. Този храм, издигнат за обиталище на Божественото присъствие, бе предназначен да бъде предметен урок за Израил и за света. От вечни векове Божията цел беше всяко сътворено същество — от светлия и свят серафим до човека — да бъде храм за обитаващия в него Творец. Поради греха човечеството престана да бъде храм за Бога. Помрачено и осквернено от злото, човешкото сърце вече не разкриваше славата на Божествения. Но чрез възплъщението на Божия Син намерението на Небето се изпълнява. Бог обитава в човечеството и чрез спасителната благодат човешкото сърце отново става Негов храм. Божият замисъл беше храмът в Ерусалим да бъде постоянно

свидетелство за високото предназначение, открито пред всяка душа. Но юдеите не бяха разбрали значението на зданието, с което се гордееха толкова много. Те не се предадоха като свети храмове на Божествения Дух. Дворовете на храма в Ерусалим, изпълнени със смутния шум на нечестивата търговия, представляваха твърде вярно храма на сърцето, осквернен от присъствието на чувствена страст и нечисти помисли.”

„Като очисти храма от светските купувачи и продавачи, Исус възвести Своята мисия да очисти сърцето от осквернението на греха — от земните желания, себелюбивите страсти, злите навици, които покваряват душата. Цитат от Малахия 3:1–3.“ Копнежът на вековете, с. 161.

„Пророкът казва: „Видях друг ангел, който слизаше от небето, имащ голяма власт; и земята се освети от неговата слава. И извика силно с мощен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесове“ (Откровение 18:1, 2). Това е същата вест, която бе дадена от втория ангел. Вавилон падна, „защото тя напои всички народи с виното на яростта от своето блудство“ (Откровение 14:8). Какво е това вино? — Нейните лъжливи учения. Тя е дала на света една лъжлива събота вместо съботата на четвъртата заповед и е повторила лъжата, която Сатана най-напред каза на Ева в Едем — естественото безсмъртие на душата. Много сродни заблуди тя е разпространила надлъж и нашир, „като преподават за поучения човешки заповеди“ (Матей 15:9).“

„Когато Исус започна Своего обществено служение, Той очисти храма от неговото светотатствено осквернение. Сред последните дела на Неговото служение беше второто очистване на храма. Така и в последното дело за предупреждението на света към църквите се отправят два отделни призива. Вестта на втория ангел е: „Падна, падна Вавилон, онзи велик град, защото напои всички народи с виното на яростта на своето блудство“ (Откровение 14:8). А в силния вик на вестта на третия ангел се чува глас от небето, който казва: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни нейните беззакония“ (Откровение 18:4, 5).“ Избрани вести, книга 2, 118.